

– Fragmento –

El último fumador

Willem Frederik Hermans

Género: Ficción (Relatos) • Título original: The laatste roker

Copyright © 1991 Willem Frederik Hermans

Editorial: De Bezige Bij

Van Miereveldstraat 1, 1071 DW Amsterdam, Países Bajos

Teléfono +31 20 305 98 10 • Fax +31 20 305 98 24

E-mail: info@debezigebij.nl

www.debezigebij.nl

Subvenciones para la publicación de esta obra en España:

Fundación para la Producción y Traducción de Literatura Neerlandesa

www.nlpvf.nl

Fragmento traducido al castellano por: Gonzalo Fernández

Copyright © de la traducción Gonzalo Fernández 2004

E-mail: gonzalofernandez.es@gmail.com

www.gonzalofernandez.es

El último fumador

Willem Frederik Hermans

---

www.gonzalofernandez.es

Tabla de contenidos

Traducción

El último fumador (fragmento) 3

Texto original

De laatste roker (fragment) 5

El último fumador

Con los vecinos de abajo no se llevaba bien, y se había hecho tan viejo que no le quedaba ni un solo familiar o amigo.

Por eso pensaba con mayor satisfacción si cabía en su breve visita a Lolita Earthquake, mientras caminaba hacia la parada del autobús.

Ella vivía tres casas más allá de la nueva y flamante oficina de impuestos. Naturalmente, hacía años que no practicaban el acto del amor, o aquello que se había dado en llamar ‘masajes’ (él tenía ya casi ochenta y cinco años), pero la compañía de aquella chica siempre le había resultado agradable y, de vez en cuando, si estaba por el barrio, se dejaba caer para ver qué tal le iba.

Había pasado tres horas en la oficina de impuestos, de nueve a doce. Tres horas sentado en la sala de espera, donde, por supuesto, no estaba permitido fumar. Hasta las doce menos cinco no pudo recibirle el verdugo de sus raquílicas finanzas. El malentendido quedó milagrosamente resuelto en cuestión de minutos.

Lolita Earthquake se llamaba antes Viola Neveldam. Con aquel nombre aparecía en el teatro de variedades. El holandés aún era el idioma oficial, ella apenas acababa de cumplir los veinte años y era una actriz célebre. Cuando prohibieron los nombres de origen neerlandés, tuvo que inventarse uno en inglés. Pero su inglés resultó demasiado pobre para la comedia. Se aprendía sus papeles (cada vez más cortos) de memoria, y a duras penas se hacía entender, incluso para oídos holandeses. Víctima de la desesperación, decidió ofrecer sus encantos a un *escort service*. Allí la oferta resultó ser mucho mayor que la demanda. Con los años consiguió independizarse y montar su actual *business*, que consistía en mostrar su atractivo tras una ventana en el barrio rojo, en la calle Oldside Behindbulwark, antes llamada Oudezijds Achterburgwal .

Poco después, Víctor (viudo desde muy joven) entró por primera vez en su habitación. Le pareció tan simpática que se hizo cliente habitual de la prostituta. Y así pasaron los años. Con el tiempo, las visitas se habían ido convirtiendo en meras tertulias, como también hoy sería el caso.

Lolita le recibió con un beso sonoro y sincero. Le sirvió café.

Por desgracia, diez minutos más tarde se presentó un cliente. Un follador de mediodía.

‘Lo siento chico, pero tengo que echarte’, dijo Lolita.

Más lo sentía él.

‘Lástima.’

Abotonó su abrigo.

‘Sí, lástima. Pero mira.’

Se dirigió hacia la repisa de la chimenea, donde tenía la cajita de latón con los preservativos. La abrió, sacó un cigarrillo y se lo puso en la mano.

‘¿Pero cómo...?!’

‘Me lo han dado. ¡Un *Gauloise* auténtico! Para tí. *Bye, bye, sweetheart*. ¡Hasta pronto!’

Hizo pasar al cliente. Víctor se tapó la nariz y la boca con la bufanda y salió a la calle.

Había salido de casa a las ocho y media y ya eran las doce y veinte. Hacía por lo tanto tres horas y cincuenta minutos que no fumaba.

¡Un *Gauloise* auténtico! Ni siquiera se podía decir que este cigarrillo, el más escaso y codiciado de todos (aún se vendía en el más estricto secreto, pero había que tener contactos que él no tenía), valiera su peso en oro. Un *Gauloise* pesaba exactamente un gramo. Para comprar uno hacía falta mucho más que un gramo de oro. Y además, como digo, había que saber dónde.

Él no lo sabía, y tampoco tenía los medios para averiguarlo. De la última cajetilla entera que pudo conseguir había retirado cuidadosamente el celofán y, después de estirarlo bien para eliminar las arrugas, lo había puesto en un marquito que no se atrevió a colgar. De vez en cuando sacaba el tesoro y releía con delectación las minúsculas letras allí impresas:

Tabac: 90,5% Papier à cigarette: 4,5%

Agents de texture: 5,0%

Abus dangereux Loi du 9 juillet 1976

Nicotine: 1,37 mg Goudrons: 18,2 mg

De laatste roker

Met zijn benedenburen stond hij niet op goede voet, en hij was zo stokoud geworden, dat hij geen enkele echte vriend meer had overgehouden en geen een familielid.

Daarom overpeinsde hij, terwijl hij naar de bushalte liep, zijn korte bezoek aan Petite Earthquake met des te grotere voldoening.

Zij woonde drie huizen bij het gloednieuwe belastingkantoor vandaan. Tot vrijages of zogenaamde verwennerij kwam het natuurlijk al jaren niet meer (hij was nu bijna vijfentachtig), maar afgezien daarvan had hij haar altijd een gezellige meid gevonden, en zo nu en dan ging hij nog kijken hoe zij het maakte, als hij toch in de buurt was.

Op het belastingkantoor had hij drie uur zoekgebracht, van negen tot twaalf. Had de hele tijd in de wachtkamer moeten zitten waar je vanzelfsprekend niet mocht roken. Pas om vijf voor twaalf kon de beul van zijn schamele financiën hem te woord staan. Het misverstand was, wonder boven wonder, in een paar minuten opgelost.

Petite Earthquake heette vroeger Viola Neveldam. Onder die naam stond ze, toen Nederlands nog de voertaal was, omstreeks haar twintigste op het variététooneel en was een gevierd actrice. Ze had een Engelse naam moeten bedenken toen Nederlandse namen verboden werden. Haar Engels bleek te slecht voor de komedie. Ze leerde haar (toch steeds kleinere) rollen feilloos uit haar hoofd, maar kon zich zelfs voor Nederlandse oren niet goed verstaanbaar maken. In arren moede had ze haar bekoorlijkheden bij een 'escort service' aangeboden. Het aanbod bleek veel groter dan de vraag. Van lieverlee had ze zelfstandig haar tegenwoordige 'business' opgezet en lokkend plaatsgenomen achter een raam aan het Oldside Behindbulwark, eertijds Oudezijds Achterburgwal genaamd.

Kort daarop stapte Vroegindewey, vrij jong weduwnaar geworden, voor het eerst bij haar naar binnen. Hij had haar zo aardig gevonden, de ze zijn vaste hoer werd. Dit bleef jaren zo. Allengs, zoals hij ook nu gedaan had, bezocht hij haar alleen om een praatje te maken.

Petite had hem met een welgemeende pakkerd ontvangen, koffie ingeschonken.

Helaas, een minuut of tien later meldde zich een klant, een lunchuurtvrijer.

‘Het spijt me, jongen, ik moet je de deur uit zetten’, zei Petite.

Hem speet nog erger.

‘Jammer.’

Hij knoopte zijn overjas dicht.

‘Ja, jammer. Maar kijk eens?’

Ze liep naar de schoorsteenmantel, waar het trommeltje met de preservatieven stond, maakte het open en nam er een sigaret uit, die ze hem tussen duim en vinger toestak.

‘Wat??...’

‘Van iemand gekregen. Een echte Gauloise! Mag jij hebben. Bye, bye, sweetheart, tot ziens!’

Ze liet de klant binnen. Vroegindewey schoof zijn stofmaskertje over zijn neus en mond, en ging de straat op.

Het was tien voor half een. Om half negen van huis gegaan, had hij precies drie uur en vijftig minuten niets gerookt.

Een echte Gauloise! Je kon niet eens zeggen dat deze zeldzaamste van alle sigaretten (in het grootste geheim nog wel verhandeld, maar je moest de weg weten, en die wist hij niet) haar gewicht in goud waard was. Een Gauloise woog precies één gram. Heel wat meer dan een gram goud had je nodig om er een te kopen en dan moest je, als gezegd, nog weten waar.

Hij wist niet waar en kon er niet achter komen. De huls van het laatste volledige pakje dat hij had kunnen bemachtigen, had hij voorzichtig losgemaakt, gladgestreken en in een lijstje gezet, dat hij niet had durven ophangen. Zo nu en dan haalde hij dit kleinood te voorschijn en herlas likkebaardend wat er in kleine letters op gedrukt stond:

Tabac: 90,5% Papier à cigarette: 4,5%

Agents de texture: 5,0%

Abus dangereux Loi du 9 juillet 1976

Nicotine: 1,37 mg Goudrons: 18,2 mg

